

Diumenge XVI (A) de durant l'any

Text de l'Evangelí (Mt 13,24-43): En aquell temps, Jesús proposà a la gent aquesta altra paràbola: «Amb el Regne del cel passa com amb un home que va sembrar bona llavor en el seu camp; però, mentre tothom dormia, vingué el seu enemic, va sembrar jull enmig del blat i se'n va anar. Quan els brins van créixer i es va formar l'espiga, aparegué també el jull.

»Els mossos anaren a trobar l'amo i li digueren: 'Senyor, ¿no vas sembrar bona llavor en el teu camp? D'on ha sortit, doncs, el jull?'. Ell els respongué: 'Això ho ha fet un enemic'. Els mossos li diuen: '¿Vols que anem a arrencar el jull?'. Ell els respon: 'No ho feu pas, no fos cas que, arrencant el jull, arrenquésiu també el blat. Deixeu que creixin junts fins al temps de la sega, i llavors diré als segadors: Arrenqueu primer el jull i feu-ne feixos per cremar-lo; el blat, en canvi, arreplegueu-lo i porteu-lo al meu graner'».

Els proposà encara una altra paràbola: «Amb el Regne del cel passa com amb el gra de mostassa que un home va sembrar en el seu camp: la mostassa és la més petita de totes les llavors; però, quan ha crescut, es fa més gran que les hortalisses i arriba a ser un arbre; fins i tot vénen els ocells del cel a fer niu a les seves branques».

Els digué una altra paràbola: «Amb el Regne del cel passa com amb el llevat que una dona va posar dins tres mesures de farina, fins que tota la pasta va fermentar».

Tot això, Jesús ho digué a la gent en paràboles, i no els deia res sense paràboles. Així es va complir allò que havia anunciat el

profeta: «Obriré els llavis per parlar en paràboles, proclamaré coses que estaven amagades des de la creació del món».

Llavors deixà la gent i se'n va anar a casa. Els deixebles se li acostaren i li digueren: «Explica'ns la paràbola del jull sembrat en el camp». Ell els digué: «El qui sembra la bona llavor és el Fill de l'home. El camp és el món. La bona llavor són els qui pertanyen al Regne. El jull són els qui pertanyen al Maligne. L'enemic que ha sembrat el jull és el diable. La sega és la fi del món, i els segadors són els àngels. Així com arrenquen el jull i el cremen al foc, així passarà a la fi del món: el Fill de l'home enviarà els seus àngels a arrencar del seu Regne tots els qui fan caure en pecat i els qui obren el mal, i els llançaran a la fornal ardent; allà hi haurà els plors i el cruixit de dents. Llavors els justos resplendiran com el sol en el Regne del seu Pare. Qui tingui orelles, que escolti».

«Això ho ha fet un enemic»

P. Ramón LOYOLA Paternina LC
(Barcelona, Espanya)

Avui, Crist. Sempre, Crist. D'Ell venim; d'Ell vénen totes les bones llavors sembrades en la nostra vida. Déu ens visita —com diu Kempis— amb la consolació i amb la desolació, amb el sabor dolç i l'amarg, amb la flor i l'espina, amb el fred i la calor, amb la bellesa i el sofriment, amb l'alegria i la tristesa, amb el valor i la por... perquè tot ha restat redimit en Crist (Ell també tingué por i la vencé). Tal com ens diu sant Pau, «Déu ho disposa tot en bé dels qui l'estimen» (Rm 8,28).

Tot això està bé, però... existeix un misteri d'iniquitat que no procedeix de Déu i que ens sobrepassa i que devasta el jardí de Déu que és l'Església. I voldríem que Déu fos “com” més poderós, que estigués més present, que manés més i no deixés actuar aquestes forces desoladores: «¿Vols que anem a arrencar el jull?» (Mt 13,28). Això ho deia el Papa Joan Pau II en el seu darrer llibre Memòria i identitat: «Patim amb paciència la misericòrdia de Déu», que espera fins el darrer moment per tal

d'oferir la salvació a totes les ànimes, especialment les més necessitades de la seva misericòrdia («Deixeu que creixin junts fins al temps de la sega»: Mt 13,30). I, com que és el Senyor de la vida de cada persona i de la història de la humanitat, mou els fils de les nostres existències, tot respectant la nostra llibertat, de manera que —juntament amb la prova— ens dóna la gràcia sobreabundant per tal de resistir, per tal de santificar-nos, per anar envers Ell, per a ser ofrena permanent, per tal de fer créixer el Regne.

Crist, el diví pedagog, ens introdueix en la seva escola de vida a través de cada encontre, cada esdeveniment. Surt al nostre pas tot dient-nos: —No tingueu por. Ànim. Jo he vençut el món. Jo sóc amb vosaltres tots els dies fins a la fi (cf. Jn 16,33; Mt 28,20). Ens diu també: —No jutgeu; més aviat —com jo— espereu, confieu, pregueu per tots els qui malencerten, santifiqueu-los com a membres que us interessin molt pel fet de ser del vostre propi cos.